GIOVANNI PITRUZZELLA
FŐTANÁCSNOK INDÍTVÁNYA
Az ismertetés napja: 2021. november 11.[1]

C-79/20. P. sz. ügy

Yieh United Steel Corp.
kontra

Európai Bizottság

„Fellebbezés – Dömping – (EU) 2015/1429 végrehajtási rendelet – Az 1225/2009 rendelet 2. cikkének (2) bekezdése (jelenleg a 2016/1036 rendelet 2. cikkének (2) bekezdése) – A rendes érték meghatározása – Az exportáló ország hazai piacán felhasználásra szánt hasonló termék értékesítései – A hazai piacon történő exportértékesítéseknek a rendes érték meghatározásából való kizárása”

1. A dömpingellenes jog területén mi annak a követelménynek a terjedelme, amely szerint a később a dömping tényének megállapításához felhasznált rendes érték kiszámításához a rendes értéket rendszerint a „hazai felhasználásra szánt” hasonló termék értékesítése alapján kell megállapítani? Feltételezi-e ezen követelmény a szóban forgó termék gyártó-eladójához kapcsolódó szubjektív elem bizonyítását?

2. Lényegében ez a jelen indítványban elemzésre kerülő jogi kérdés, amely indítvány azon fellebbezésre vonatkozik, amellyel a Yieh United Steel Corp. (a továbbiakban: Yieh United) az Európai Unió Törvényszéke 2019. december 3-i Yieh United kontra Bizottság ítéletének (T-607/15, EU:T:2019:831, a továbbiakban: megtámadott ítélet) hatályon kívül helyezését kéri, amely elutasította az e társaság által a Kínai Népköztársaságból és Tajvanról származó, rozsdamentes acélból készült, hidegen síkhengerelt termékek behozatalára vonatkozó végleges dömpingellenes vám kivetéséről szóló, 2015. augusztus 26-i (EU) 2015/1429 európai bizottsági végrehajtási rendelet[2] megsemmisítése iránt benyújtott keresetet (a továbbiakban: vitatott rendelet).

[1] Eredeti nyelv: olasz.

[2] HL 2015. L 224., 10. o.

I. Jogi háttér

3. Az alapeljárásbeli jogvita tényállásának megvalósulása idején a dömpingellenes intézkedések Európai Unió általi elfogadására irányadó rendelkezések az Európai Közösségben tagsággal nem rendelkező országokból érkező dömpingelt behozatallal szembeni védelemről szóló, 2009. november 30-i 1225/2009/EK tanácsi rendeletben [3] (a továbbiakban: alaprendelet) szerepeltek.

4. Az alaprendelet 1. cikkének (1) és (2) bekezdése a következőképpen rendelkezett:

„(1) Dömpingellenes vám vethető ki minden olyan dömpingelt termékre, amelynek a[z Unióba] történő szabad forgalomba bocsátása kárt okoz.

(2) Egy termék akkor tekinthető dömpingelt terméknek, ha az Unióba irányuló exportára alacsonyabb, mint egy hasonló terméknek a szokásos kereskedelmi forgalomban az exportáló országra megállapított összehasonlítható ára."

5. Az alaprendelet 2. cikkének (1) és (2) bekezdése értelmében:

„(1) A rendes érték rendszerint az exportáló országban a független vevők által a szokásos kereskedelmi forgalom keretében ténylegesen fizetett vagy fizetendő árakon alapszik. […]

(2) A rendes értéket rendszerint a hazai felhasználásra szánt hasonló termék értékesítése alapján kell megállapítani, ha ezek az értékesítések elérik az érintett termék Unióban eladott mennyiségének öt vagy ennél nagyobb százalékát. Kisebb eladási mennyiséget is lehet azonban használni, amennyiben például a felszámított árak az érintett piacon reprezentatívnak minősülnek."

II. A jogvita előzményei és a vitatott rendelet

6. A Yieh United Tajvanon székhellyel rendelkező társaság, amely többek között a rozsdamentes acélból készült, hidegen síkhengerelt termékek gyártására és forgalmazására irányuló tevékenységet folytat.

7. Az Eurofer, Association européenne de l'acier, ASBL (a továbbiakban: Eurofer) által benyújtott panaszt követően az Európai Bizottság 2014. június 26-án megindította a Kínai Népköztársaságból és Tajvanról származó, rozsdamentes acélból készült, hidegen síkhengerelt termékek behozatalára vonatkozó dömpingellenes eljárást. [4] A dömpingre és a kárra vonatkozó vizsgálat a 2013. január 1 -je és december 31. közötti időszakot foglalta magában.

8. A Bizottság 2015. március 24-én az (EU) 2015/501 végrehajtási rendelet [5] (a továbbiakban: ideiglenes rendelet) útján 10,9%-os ideiglenes dömpingellenes vámot vetett ki a szóban forgó termékre a Yieh United tekintetében.

[3] HL 2009. L 343., 51. o.; helyesbítések: HL 2010. L 7., 22. o.; HL 2016. L 44., 20. o. Ezt a rendeletet hatályon kívül helyezte az Európai Unióban tagsággal nem rendelkező országokból érkező dömpingelt behozatallal szembeni védelemről szóló, 2016. június 8-i (EU) 2016/1036 európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2016. L 176., 21. o.).

[4] Az eljárás megindításáról szóló értesítés közzétéve: HL 2014. C 196., 9. o.

[5] A Kínai Népköztársaságból és Tajvanról származó, rozsdamentes acélból készült, hidegen síkhengerelt termékek behozatalára vonatkozó ideiglenes dömpingellenes vám kivetéséről szóló, 2015. március 24-i (EU) 2015/501 bizottsági végrehajtási rendelet (HL 2015. L 79., 23. o.).

9. A Bizottság 2015. augusztus 26-án elfogadta a vitatott rendeletet.

10. Ami konkrétan a szóban forgó termék Tajvanról történő behozatalaira vonatkozó rendes érték kiszámításának módszerét illeti, a vitatott rendeletből kitűnik, hogy az ideiglenes rendeletben eredetileg alkalmazott módszer nem vette figyelembe a forgalmazóknak és kereskedőknek történő belföldi értékesítést. [6]

11. A szóban forgó egyes gyártó-exportálók által a dömpingellenes vizsgálatban előadott érveket követően a Bizottság, bár úgy vélte, hogy az értékesítés végső rendeltetési helyére vonatkozó ismeretek hiánya nem döntő, mindazonáltal a vizsgálat során rendelkezésre álló bizonyítékok alapján ismételten elemezte a helyzetet. [7] A Bizottság, miután megvizsgálta az ideiglenes megállapítások nyilvánosságra hozatalát követően kapott további észrevételeket és információkat, [8] felülvizsgálta a rendes érték számításából kizárandó értékesítéseket, hogy a lehető legpontosabban visszaadja a vizsgált exportáló gyártók egyedi helyzetét. Ezen elemzést követően indokolt esetben a rendes érték számításához az ideiglenes szakaszban kizárt értékesítések közül néhányat felhasznált a rendes érték számításához. [9]

12. A vitatott rendelet (59) preambulumbekezdéséből kitűnik, hogy „[a] forgalmazók részére történő összes értékesítés azon vélelem alapján történő kizárása helyett, hogy a forgalmazók részére történő összes értékesítés rendeltetése export volt, a forgalmazók részére történő értékesítések közül a Bizottság csak azokat zárta ki, amelyekre vonatkozóan elegendő objektív bizonyíték állt rendelkezésre a tényleges exportálásukra. A Bizottság megvizsgálta a bejelentett, szóban forgó értékesítéseket, és azokat az egyes érintett exportáló gyártók konkrét helyzete és adatai alapján belföldi vagy exportértékesítésként sorolta be. Az exportorientált kedvezmények létezését például releváns bizonyítékként használta fel. Ezzel szemben szubjektív elemek – például szándék vagy ismeretek, illetve ezek hiánya – nem játszottak szerepet a Bizottság objektív értékelésében.”

III. A Törvényszék előtti eljárás és a megtámadott ítélet

13. 2015. október 27-én a Yieh United a vitatott rendelet megsemmisítése iránti keresetet nyújtott be a Törvényszékhez.

14. Keresetének alátámasztására a Yieh United két jogalapra hivatkozott, amelyek az alaprendelet 2. cikke (3) és (5) bekezdésének, illetve 2. cikke (1) és (2) bekezdésének megsértésére vonatkoznak. [10]

15. Különösen a második kereseti jogalapjának keretében a Yieh United lényegében azt állítja, hogy a Bizottság megsértette az alaprendelet 2. cikkének (1) és (2) bekezdését, amikor megfelelő igazolás nélkül megállapította, hogy az érintett termék független vevők részére történő, az exportáló országban a szokásos kereskedelmi forgalom keretében teljesített bizonyos értékesítéseit önmagában amiatt figyelmen kívül kell hagyni a rendes érték meghatározása szempontjából, hogy a szóban forgó termékeket utóbb exportálták. Tekintettel különösen az

[6] Lásd a vitatott rendelet (50) preambulumbekezdését az ideiglenes rendelet (63)–(66) preambulumbekezdésére való kifejezett hivatkozással.

[7] Lásd a vitatott rendelet (56) preambulumbekezdését.

[8] Lásd a vitatott rendelet (57) preambulumbekezdését.

[9] Lásd a vitatott rendelet (56) preambulumbekezdését.

[10] Jelenleg a 2016/1036 rendelet 2. cikkének (3) és (5) bekezdése, illetve 2. cikkének (1) és (2) bekezdése.

alaprendelet 2. cikke (2) bekezdésének szövegére, amely szerint a rendes értéket rendszerint a „hazai felhasználásra szánt” érintett termék értékesítése alapján állapítják meg, a Bizottság csak azt követően zárhatta volna ki érvényesen az említett értékesítéseket a rendes érték számításából, hogy bizonyította, hogy az eladó az értékesítés időpontjában tudott a szóban forgó termékek kiviteléről, vagy előírta, hogy a vevő azokat exportálja.

16. Miután a Törvényszék a megtámadott ítélet 114–145. pontjában a kereset első jogalapját [11] elutasította, a második jogalapot is elutasította.

17. A Törvényszék mindenekelőtt megállapította, hogy szó szerinti értelmezés szempontjából az alaprendelet 2. cikkének (2) bekezdésében foglalt rendelkezés több nyelvi változata anélkül utal a szóban forgó termék „rendeltetési helyére”, hogy az eladónak az e rendeltetési hellyel kapcsolatosan az értékesítés időpontjában fennálló szándékára hivatkozna. [12] E tekintetben a megtámadott ítéletben [13] a Törvényszék megállapította, hogy a Yieh United állításával ellentétben nem lehet végleges következtetést levonni sem a Kereskedelmi Világszervezet (WTO) vizsgálóbizottsága által elbírált ügyből, [14] sem pedig egy korábbi, egyes termékekre ideiglenes vámot kivető 1997. évi bizottsági rendeletből. [15]

18. A Törvényszék ezt követően megállapította, hogy a „hazai felhasználásra szánt” kifejezés értelmezését, amely szerint nem szükséges feltárni az eladónak az érintett termék végső rendeltetési helyével kapcsolatos szándékát vagy konkrét tudomását, megerősíti a szóban forgó rendelkezés kontextusának elemzése. Ugyanis sem a „dömpingnek”, sem a „kárnak”, sem pedig az „intézkedések kijátszásának” az alaprendelet szerinti fogalma nem írja elő alkalmazási feltételként, hogy az érdekelt fél részéről valamilyen különleges szándékot kellene megállapítani, hanem objektív feltételek fennállását követelik meg, függetlenül az érdekelt fél szándékától vagy konkrét tudomásától. [16]

19. A Törvényszék azt is megállapította, hogy ez az értelmezés összhangban van a dömpingellenes vizsgálat céljával is, amely az uniós intézmények vonatkozásában arra irányul, hogy objektív bizonyítási eszközöket kutassanak fel, alkalmazva az alaprendelet által a rendelkezésükre bocsátott eszközöket és támaszkodva a gazdasági szereplők önkéntes együttműködésére. A Törvényszék szerint ez az értelmezés az előreláthatósági és jogbiztonsági elvvel is összeegyeztethető. [17]

20. Ami a jelen ügyet illeti, a Törvényszék mindenekelőtt megjegyezte, hogy a vitatott rendeletben a Bizottság az érintett terméknek az érintett forgalmazó általi exportjára vonatkozó objektív bizonyítékok fennállásán alapuló megközelítéssel váltotta fel az ideiglenes rendeletben elfogadott eredeti megközelítést. [18] A Törvényszék ezt követően konkrétan megállapította először is, hogy a Yieh United által hazaiként bejelentett bizonyos számú értékesítés exportengedmény tárgyát képezte azon rendszer keretében, amelynek az volt a rendeltetése, hogy ösztönzést biztosítson

[11] Lásd a megtámadott ítélet 29–113. pontját.

[12] Lásd a megtámadott ítélet 128. és 129. pontját.

[13] Lásd a 130. és 131. pontot.

[14] Az „Európai Közösségek – A Norvégiából származó tenyésztett lazacra vonatkozó dömpingellenes intézkedések” (WT/DS 337/R) jogvitában 2007. november 16-án készített vizsgálóbizottsági jelentés, különösen a 309. oldalon található lábjegyzet.

[15] A Lengyelországból származó, fából készült rakodólapok behozatalára vonatkozó ideiglenes dömpingellenes vám kivetéséről, valamint az e behozatalokkal kapcsolatban bizonyos exportőrök által felajánlott kötelezettségvállalások elfogadásáról szóló, 1997. június 6-i 1023/97/EK bizottsági rendelet (HL 1997. L 150., 4. o.).

[16] Lásd a megtámadott ítélet 132. pontját.

[17] Lásd a megtámadott ítélet 133–135. pontját.

[18] Lásd a megtámadott ítélet 137. és 138. pontját.

azon forgalmazók részére, amelyek exportálták az acélipari termékeiket; másodszor, hogy bizonyították, hogy a Yieh United ezt az exportengedményt ténylegesen alkalmazta többek között a független vevője részére teljesített azon értékesítések jelentős részére, amelyek tekintetében vitatta, hogy azokat a rendes érték számításánál figyelembe vették; harmadszor pedig, hogy egyéb objektív bizonyítékokat is be lehetett szerezni arra vonatkozóan, hogy e vevő ténylegesen exportálta a hazai értékesítésekként bejelentett, ezen értékesítések tárgyát képező termékek nagy részét.[19]

21. E megfontolások alapján a Törvényszék arra a következtetésre jutott, hogy a Bizottság jogszerűen és nyilvánvaló mérlegelési hiba nélkül kizárhatta a szóban forgó értékesítéseket a rendes értéknek az alaprendelet 2. cikkének (1) és (2) bekezdése alapján történő meghatározásából.[20]

IV. A felek kérelmei

22. Fellebbezésében a Yieh United azt kéri a Bíróságtól, hogy helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet, adjon helyt az első fokon benyújtott keresetnek, és következésképpen semmisítse meg a vitatott rendeletet az őt érintő részében, valamint kötelezze a Bizottságot és az Eurofert az elsőfokú és a fellebbezési eljárás során felmerült költségek viselésére.

23. A Bizottság azt kéri a Bíróságtól, hogy utasítsa el a keresetet, és kötelezze a Yieh Unitedet a költségek viselésére.

24. Az Eurofer azt kéri a Bíróságtól, hogy utasítsa el a fellebbezést, másodlagosan, utasítsa el az első fokon benyújtott keresetet, harmadlagosan utalja vissza az ügyet a Törvényszék elé, és kötelezze a Yieh Unitedet a költségek viselésére, beleértve az elsőfokú eljárás költségeit is.

V. A fellebbezés értékelése

A. A Yieh United által benyújtott fellebbezésről

25. Fellebbezésének alátámasztása érdekében a Yieh United három jogalapra hivatkozik. Első és második fellebbezési jogalapjával arra hivatkozik, hogy a Törvényszék a megtámadott ítéletben megsértette az alaprendelet 2. cikkének (3) bekezdését, illetve 2. cikkének (5) bekezdését. A harmadik fellebbezési jogalappal a Yieh United ezzel szemben arra hivatkozik, hogy a Törvényszék megsértette az alaprendelet 2. cikkének (2) bekezdését.

26. A Bíróság kérésének megfelelően elemzésemet a harmadik fellebbezési jogalapra összpontosítom.

[19] Lásd a megtámadott ítélet 138–142. pontját.

[20] Lásd a megtámadott ítélet 144. pontját.

B. A harmadik fellebbezési jogalapról

1. A felek érvei

27. A harmadik fellebbezési jogalapban, amely a megtámadott ítélet 129–135. pontjának megkérdőjelezésére irányul, a Yieh United azt állítja, hogy a Törvényszék megsértette az alaprendelet 2. cikkének (2) bekezdését. A Törvényszék tévesen állapította meg, hogy e rendelkezés, különösen pedig a „hazai felhasználásra szánt" kifejezés nem kötelezi a Bizottságot arra, hogy bizonyítsa a gyártó-eladónak az érintett termék végső rendeltetési helyével kapcsolatos szándékát vagy konkrét tudomását. A Törvényszék értelmezése szerint e rendelkezés jogszerűen lehetővé teszi a Bizottság számára, hogy azon egyszerű tényre figyelemmel, hogy az érintett termékeket utólag exportálták, és anélkül, hogy meg kellene vizsgálnia, hogy a gyártó-eladónak volt-e a belföldi vevőnek értékesített ilyen termékek utólagos exportálására irányuló szándéka, vagy legalábbis tudomása volt-e erről, kizárja a független vevő részére történő hazai értékesítéseket a rendes érték meghatározásából.

28. A Törvényszék álláspontja azonban, amely megerősítette a Bizottság álláspontját, azzal a következménnyel járna, hogy a gyártónak mindig és végérvényesen felelnie kell független vevői kereskedelmi politikáiért, még akkor is, ha nem gyakorol ellenőrzést azok felett, és nem ismeri a termék végső rendeltetési helyét. Ez az értelmezés lehetővé tenné a Bizottság számára, hogy valamely gyártóval szemben annak árpolitikájától függetlenül vessen ki dömpingellenes vámokat, ami ellentétes lenne a dömpingellenes rendelet általános céljával.

29. A Yieh United vitatja azt a három indokot, amelyek alapján a Törvényszék a megtámadott ítéletben megerősítette az alaprendelet 2. cikke (2) bekezdésének Bizottság általi értelmezését.

30. Először is, a Yieh United vitatja, hogy az alaprendelet különböző nyelvi változatainak a megtámadott ítélet 129. és 130. pontjában elvégzett elemzése érvényesen vezethet a Törvényszék azon következtetéséhez, amely szerint a termék végső rendeltetési helyére vonatkozó bizonyítékot, nem pedig a gyártónak az értékesítés időpontjában e végső rendeltetési hellyel kapcsolatban fennálló tudomását vagy szándékát kell figyelembe venni. A „szánt" kifejezésben ugyanis semmi nem képezi akadályát annak, hogy a gyártó-eladónak a szóban forgó termék rendeltetési helyével kapcsolatban az értékesítés időpontjában fennálló ismeretét értékeljék. Emellett a Törvényszék által a megtámadott ítélet 129. pontjában említett nyelvi változatok nem a „végső rendeltetési hely" kifejezést tartalmazzák, hanem inkább azt feltételezik, hogy a gyártó-eladó megfelelően értékelte a termékek értékesítésből eredő rendeltetési helyét.

31. Másodszor, a Yieh United az alaprendeletnek a Törvényszék által a megtámadott ítélet 132. és 135. pontjában adott rendszertani és teleologikus értelmezését vitatja. Álláspontja szerint egyrészt az, hogy a dömpinget, a kárt és az intézkedések kijátszását a gyártó vagy az exportőr szándékától függetlenül is meg lehet állapítani, nem igazolja a Yieh United által teljesített hazai értékesítések figyelmen kívül hagyását. Az antidömping keretében szubjektív elemnek kell fennállnia, mivel az érintett exportálók/gyártók „tisztességtelen" magatartásának szankcionálásáról van szó. Másrészt, az alaprendelet 2. cikke (2) bekezdésének a Yieh United által javasolt alternatív értelmezése nem akadályozza meg a Bizottságot abban, hogy objektív bizonyítékokat találjon a dömpingellenes vám kivetését lehetővé tevő feltételekre vonatkozóan. Emellett a többek között az alaprendelet más rendelkezéseiben, a WTO-megállapodásokban vagy a szubvencióellenes szabályokban előírt egyéb piacvédelmi eszközök arra kötelezték a vizsgálattal megbízott hatóságot, hogy ellenőrizze a gyártók/exportőrök szubjektív tudomását és szándékát. Következésképpen nem állítható, amint azt a Törvényszék kijelenti, hogy az ilyen bizonyíték „esetleges" vagy lehetetlen lenne.

32. Harmadrészt, a Törvényszék által a megtámadott ítélet 134. pontjában levezetett érvelés önmagába tér vissza. Ha ugyanis valamely gyártó-exportáló megfelelően kezeli az árait, valamint a hazai és az exportra szánt értékesítések tekintetében hasonló árakat alkalmaz, akkor semmilyen dömping nem állna fenn.

33. A Bizottság és az Eurofer vitatja a Yieh United érveit, és úgy vélik, hogy a fellebbezés harmadik jogalapját el kell utasítani.

2. Értékelés

a) Előzetes észrevételek

34. A harmadik fellebbezési jogalappal a Yieh United arra hivatkozik, hogy a Törvényszék megsértette az alaprendelet 2. cikkének (2) bekezdését. E társaság különösen a „hazai felhasználásra szánt" kifejezésnek a Törvényszék által a megtámadott ítélet 129–135. pontjában adott értelmezését kérdőjelezi meg.

35. E tekintetben először is emlékeztetni kell arra, hogy az alaprendeletnek a dömping tényének megállapítására vonatkozó rendelkezéseket tartalmazó 2. cikke keretében az (1)–(7) bekezdés olyan rendelkezéseket tartalmaz, amelyek lehetővé teszik azon rendes érték meghatározását, amelyet ezt követően a dömping meghatározása érdekében tisztességesen össze kell hasonlítani az exportárral. [21]

36. Az alaprendelet 2. cikkének (1) bekezdése szerint „[a] rendes érték rendszerint az exportáló országban a független vevők által a szokásos kereskedelmi forgalom keretében ténylegesen fizetett vagy fizetendő árakon alapszik". E cikk (2) bekezdése értelmében a „rendes értéket rendszerint a hazai felhasználásra szánt hasonló termék értékesítése alapján állapítják meg […]".

37. Az utóbbi rendelkezésből *a contrario* az következik, hogy a rendes érték meghatározásánál ezzel szemben a hasonló terméknek az exportáló ország gyártói által történő hazai értékesítését általában nem veszik figyelembe, ha az ilyen értékesítés tárgyát képező termékeket nem az e piacon való felhasználásra szánják, hanem más rendeltetési helyük van, például exportálásra kerülnek.

38. Fellebbezésében a Yieh United lényegében azt állítja, hogy az alaprendelet 2. cikkének (2) bekezdésében szereplő „hazai felhasználásra szánt" kifejezés egy szubjektív elemet feltételez, nevezetesen a gyártó-eladónak az érintett termék végső rendeltetésével kapcsolatos szándékát vagy arról való tudomását. A Yieh United által képviselt megközelítés szerint ahhoz, hogy a Bizottság a hasonló termék hazai piacon teljesített értékesítéseit kizárhassa a rendes értékének meghatározásából, a Bizottságnak bizonyítania kell a gyártó-eladónak az adásvételek megkötésének időpontjában azon körülménnyel kapcsolatosan fennálló szándékát, hogy e termékeket utólag exportálják, vagy legalábbis az erről való konkrét tudomását.

39. A Yieh United által benyújtott fellebbezés harmadik jogalapjának megválaszolása érdekében ezért meg kell vizsgálni az alaprendelet 2. cikkének (2) bekezdésében szereplő, „hazai felhasználásra szánt" kifejezésnek a Törvényszék által az e társaság által felhozott érvekre tekintettel elfogadott értelmezését.

[21] Lásd az alaprendelet 2. cikkének (10) bekezdését.

b) A dömpingellenes megállapodás 2.1. cikkéről

40. Elöljáróban azonban meg kell jegyezni, amint arra egyébként maga a Törvényszék is rámutatott,[22] hogy az alaprendelet 2. cikkének (2) bekezdésében szereplő, „hazai felhasználásra szánt" kifejezés megfelel a WTO dömpingellenes megállapodásának[23] 2.1. cikkében a WTO három hivatalos nyelvén használt kifejezésnek, nevezetesen az angol „*destined for consumption*", a francia „*destiné à la consommation*" és a spanyol „*destinado al consumo*" kifejezéseknek.

41. Ebben az összefüggésben az ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy az alaprendelet rendelkezéseit, amennyire csak lehetséges, a dömpingellenes megállapodás vonatkozó rendelkezéseinek fényében kell értelmezni,[24] figyelembe véve e megállapodás különböző rendelkezéseinek a WTO vitarendezési testülete általi értelmezését is.[25]

42. E tekintetben egyébként úgy tűnik, hogy az egyetlen eset, amikor a WTO szervei útmutatást adtak a dömpingellenes megállapodás 2.1. cikkében szereplő „*destined for consumption*" fogalom terjedelmét illetően, az a megtámadott ítélet 131. pontjában és a fenti 17. pontban említett eset,[26] amelyben a WTO vizsgálóbizottsága egy lábjegyzetben megjegyezte, hogy „ha valamely gyártó egy független exportőrnek (vagy kereskedőnek) úgy értékesít egy terméket, hogy tudja, hogy e terméket exportálni fogják, ezt az értékesítést nem lehet […] hazai felhasználásra szánt értékesítésnek minősíteni".

43. Véleményem szerint ebből az észrevételből kitűnik, hogy az, hogy a gyártó-eladó ismeri az értékesítés tárgyát képező termékek export irányú rendeltetési helyét, nem releváns annak eldöntése szempontjából, hogy e termékeket úgy lehet-e tekinteni, hogy az a dömpingellenes megállapodás 2.1. cikke értelmében „*destined for consumption*", és hogy ennélfogva az azokhoz kapcsolódó értékesítések figyelembe vehetők-e a rendes érték meghatározása során. Ebből az észrevételből ugyanis kitűnik, hogy az, hogy a gyártó-eladó ténylegesen tudomással bírt e rendeltetési helyről, kizárja a szóban forgó termékek tekintetében a „*destined for consumption*" minősítést, és így kizárja az ezekhez kapcsolódó értékesítéseket a rendes érték számításából.

44. Ezzel együtt mindazonáltal egyetértek a Törvényszék által a megtámadott ítélet említett 131. pontjában elvégzett elemzéssel, amely szerint pusztán ebből a megállapításból nem vonható le az ellenkező következtetés, vagyis hogy a gyártó-eladónak a szóban forgó termékek export irányú rendeltetési helyéről való konkrét tudomásának hiánya szükségképpen annak megállapításához vezet, hogy e termékeket hazai felhasználásra szánták. Másként fogalmazva, az a tény, hogy a gyártó-eladónak a termékek export irányú rendeltetési helyéről való tudomása igazolhatja az ezzel kapcsolatos értékesítéseknek a rendes érték kiszámításából való kizárását, nem jelenti szükségképpen azt, hogy ha a vizsgálat lefolytatásával megbízott hatóság nem bizonyítja e tényleges tudomást, ezen értékesítéseket szükségszerűen bele kell foglalni az említett számításba.

22 Lásd a megtámadott ítélet 130. pontját, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot.

23 Az 1994. évi Általános Vám- és Kereskedelmi Egyezmény VI. cikkének végrehajtásáról szóló megállapodás (HL 1994. L 336., 103. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet 21. kötet, 189. o.).

24 2003. január 9-i Petrotub és Republica ítélet (C-76/00 P, EU:C:2003:4, 57. pont).

25 Lásd analógia útján: 2020. október 6-i Bizottság kontra Magyarország (Felsőoktatás) ítélet (C-66/18, EU:C:2020:792, 92. pont); az (EU) 2016/1036 rendelet 3. cikkének (1), (2) és (3) bekezdését illetően lásd: a Bizottság kontra Hubei Xinyegang Special Tube ügyben újabban ismertetett indítványom (C-891/19 P, EU:C:2021:533, 24. pont).

26 A 14. lábjegyzetben említett ügy 339. lábjegyzetéről van szó.

45. Az ugyanis, hogy a gyártó-eladó ténylegesen tudomással bír az értékesítés időpontjában arról, hogy az ezen értékesítés tárgyát képező termékeket utólag exportálják, arra enged következtetni, hogy az (export célú) értékesítés árai és feltételei nem a hazai piac árai és feltételei, ami igazolja ezen értékesítésnek a rendes érték számításából való kizárását, amely értéknek a lehető legpontosabban tükröznie kell az exportáló országban alkalmazott eladási árat. Mindazonáltal ennek ellenkezője nem feltétlenül igaz. Amint azt később látni fogjuk, teljes mértékben lehetséges ugyanis, hogy az értékesítéseknek a rendes érték kiszámításából való kizárása igazolható az ezen értékesítésekre vonatkozó olyan objektív tényezők alapján is, amelyek függetlenek a gyártó-eladónak az azon ténnyel kapcsolatos szándékának vagy konkrét tudomásának bizonyításától, hogy a termékeket utólag exportálják.

46. Ebben az összefüggésben kell tehát megvizsgálni az alaprendelet 2. cikkének (2) bekezdésében szereplő uniós jogi rendelkezésnek és különösen az abban szereplő „hazai felhasználásra szánt" kifejezésnek a Törvényszék általi értelmezését.

c) Az alaprendelet 2. cikkének (2) bekezdése szerinti „hazai felhasználásra szánt" kifejezés értelmezéséről

47. E tekintetben, amint arra a Törvényszék is rámutatott, az uniós jogi rendelkezések értelmezését illetően az állandó ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy a kifejezéseknek nem csupán a megfogalmazását, hanem azok szövegkörnyezetét, és annak a szabályozásnak a célkitűzéseit is figyelembe kell venni, amelynek azok részét képezik.[27]

48. E tekintetben először is a szóban forgó rendelkezés szó szerinti értelmezését illetően megjegyzem, hogy – amint arra egyébként a Törvényszék is rámutatott[28] – az alaprendelet 2. cikke (2) bekezdésének angol nyelvi változata – egyébként a dömpingellenes megállapodás 2.1. cikkének angol szövegétől eltérően – az „*intended for domestic consumption*" kifejezést használja, amely úgy is értelmezhető, hogy az eladónak az értékesítés tárgyát képező termék rendeltetési helyével kapcsolatos szándéka a releváns szempont. Ugyanakkor sem a szóban forgó rendelkezésnek a Törvényszék által hivatkozott egyéb nyelvi változatai, sem a dömpingellenes megállapodás 2.1. cikke három hivatalos nyelvi változatának fent említett szövege nem utal kifejezetten erre a szándékra, hanem inkább a „rendeltetési helyre" vonatkozik.

49. E tekintetben a Bíróság ítélkezési gyakorlatából kitűnik, hogy azon kifejezések jelentését és tartalmát, amelyekre a jelen ügyhöz hasonlóan az uniós jog nem ad meghatározást, az általános nyelvhasználatban elfogadott szokásos értelmük szerint kell meghatározni, figyelembe véve azon szövegkörnyezetet, amelyben a kifejezéseket használják, és a szóban forgó szabályozás célkitűzéseit[29].

50. A „valamire szánni" [az indítvány eredeti nyelvi változatában: *„destinare"]* kifejezés a latin „*destinare*" szóból származik, és szoros értelemben „egy felsőbb akarat aktusaként valamely szilárd, visszavonhatatlan döntést" *[„stabilire in maniera ferma, irrevocabile, come atto di una volontà superiore"*[30]] jelent. Ez a felsőbb és elkerülhetetlen akaratra való hivatkozás egyértelműen tükröződik a „*destino*" szóban, amely megfelel az angol „*destiny*", francia „*destin*", a spanyol és

[27] Lásd többek között: 2019. július 29-i Vethanayagam és társai ítélet (C-680/17, EU:C:2019:627, 42. pont); a megtámadott ítélet 127. pontja, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat.

[28] Lásd különösen a megtámadott ítéletnek a Yieh United által kifogásolt 128–130. pontját.

[29] Lásd többek között: 2016. május 26-i Envirotec Denmark ítélet (C-550/14, EU:C:2016:354, 27. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

[30] Lásd: Treccani.it.

portugálul „*destino*” szónak. Átvittebb értelemben a „*destinare*” kifejezés a köznapi nyelvben felveszi a valamely meghatározott célra „kijelölt”, „fenntartott” vagy „irányuló” jelentést a felsőbb akaratra való hivatkozás nélkül. [31]

51. Ebben az értelemben a „hazai felhasználásra szánt” kifejezés azt jelenti, hogy ahhoz, hogy az exportáló országban történő értékesítéseket figyelembe lehessen venni a rendes érték számításánál, az ilyen értékesítések tárgyát képező termékeket hazai felhasználásra „kell kijelölni”, „fenntartani” vagy azoknak erre kell „irányulnia”.

52. Ebből következik, hogy a fenti 42. és 43. pontban megállapítottaknak megfelelően az exportőrnek a végtermék tényleges rendeltetési helyével kapcsolatos szándéka és tudomása nem releváns az annak meghatározására irányuló elemzésben, hogy a bizonyos értékesítések tárgyát képező hasonló terméket „hazai felhasználásra szántak-e”, vagy sem. Az értékesítések tárgyát képező termék végső rendeltetési helyét ugyanis, amely befolyásolhatja az eladási árat és feltételeket, a gyártó-eladó határozhatja meg, vagy azokról legalábbis tudomása lehet, és így befolyásolhatja ezt az árat vagy ezeket a feltételeket.

53. Ellentétben ugyanakkor azzal, amit a Yieh United a fellebbezésében állít, a gyártó-eladónak az értékesítések tárgyát képező termékek konkrét rendeltetési helyével kapcsolatos szándékára vagy konkrét tudomására vonatkozó bizonyíték nem szükséges az értékesítéseknek a rendes érték számításából való kizárásához. Lehetséges ugyanis, hogy függetlenül az ilyen szándék vagy konkrét tudomás bizonyításától, az arra vonatkozó következtetés, hogy az említett termékeket exportra szánják, vagyis „jelölik”, vagy hogy azok arra „irányulnak”, objektíven levezethető bizonyos, az értékesítésekre vagy az e termékeket megvásárló vevőre vonatkozó tényezők alapján. Ebből a szempontból például annak bizonyítása, hogy az értékesítések olyan áron vagy olyan különleges feltételek mellett történtek, amelyek az exportot támogatják, vagy annak bizonyítása, hogy az értékesítések az elsősorban az értékesítések tárgyát képező termékek exportjával foglalkozó megrendelő részére történtek, véleményem szerint elegendő lehet annak megállapításához, hogy ezek az értékesítések az exportra „szánt” termékekre vonatkoznak, és ezért azokat ki kell zárni a rendes érték kiszámításából. [32] E körülmények bizonyítása a gyártó-eladónak a termékek rendeltetési helyével kapcsolatos szándékának vagy tudomásának bizonyításától függetlenül elegendő.

54. Az ilyen bizonyítékok alapján a Bizottság tehát azt feltételezheti, hogy az értékesítések olyan termékeket érintettek, amelyek rendeltetési helye nem a hazai piacon való felhasználás, és ezért kizárhatja azokat a rendes érték kiszámításából anélkül, hogy bizonyítania kellene a gyártó-eladónak az e termékek rendeltetési helyével kapcsolatos konkrét tudomását. Szükséges azonban annak bizonyítása, hogy a szóban forgó termékek értékesítései és hazai felhasználástól eltérő rendeltetési helye között olyan objektív kapcsolat áll fenn, amely igazolhatja az ilyen értékesítéseknek a rendes érték kiszámításából való kizárását.

55. Mivel az alaprendelet 2. cikkének (2) bekezdésében szereplő „hazai felhasználásra szánt” kifejezés ezen értelmezését, amely szerint, még ha nem is releváns a gyártó-eladónak az értékesítések tárgyát képező termékek rendeltetési helyével kapcsolatos szándéka vagy konkrét

[31] Uo. Hasonlóképpen, franciául a „*destiner*” ige így van meghatározva: „*fixer la destination de quelque chose, le réserver à cet usage, à cet emploi; affecter*” (Larousse.fr) és angolul a „*to destine*” igét úgy határozzák meg, mint „[*with object] intend or choose for a particular purpose or end*” (Oxford Dictionary of English, 3. kiadás, [folyóirat], Oxford University Press, 2015).

[32] Amint az az alábbi 61. pontban és 38. lábjegyzetben részletesebben kifejtésre került, hasonló, bár nem azonos megközelítést alkalmaznak az Egyesült Államok ítélkezési gyakorlatában a dömpingellenes jogszabályoknak a rendes érték meghatározására vonatkozó nemzeti rendelkezésével kapcsolatban. Lásd különösen: United States Court of International Trade (Egyesült Államok nemzetközi kereskedelmi bírósága), 1997. február 3., INA Walzlager Schaeffler KG kontra Egyesült Államok (957 F. Supp. 251 [Ct. Int'l Trade 1997] 265. o.).

tudomása, nem szükséges azonban – ha bizonyítják az értékesítés és az azt követő export között objektív kapcsolat egy vagy több elemének fennállását –, hogy a Bizottság bizonyítsa a gyártó-eladóhoz kapcsolódó szubjektív elem meglétét ahhoz, hogy az értékesítést kizárja a rendes érték kiszámításából, véleményem szerint a szövegkörnyezet elemzése és e rendelkezés céljai is megerősítik.

56. Rendszertani szempontból, amint az a fenti 35. pontban is megállapításra került, e rendelkezés az alaprendelet 2. cikke (1)–(7) bekezdésének keretébe illeszkedik, amely bekezdések a rendes érték meghatározását lehetővé tevő rendelkezéseket tartalmaznak, amely értéket a dömping meghatározása érdekében tisztességesen össze kell hasonlítani az exportárral. E rendelkezések egyikéből sem következik, hogy a szubjektív elem Yieh United által hivatkozott bizonyítása szükséges lenne a rendes értéknek a dömping tényének megállapítása céljából történő kiszámításához. Ezenkívül, amint arra a Törvényszék a megtámadott ítélet 132. pontjában rámutatott, anélkül hogy azt a Yieh United fellebbezésében vitatta volna, az alaprendelet 2. cikke (8) bekezdésének szövege, amely az exportár meghatározására vonatkozik, sem tartalmaz utalást az érdekelt fél „tudomásának” kritériumára.

57. Teleológiai szempontból meg kell állapítani, hogy az alaprendelet 2. cikkének (2) bekezdésében szereplő, hazai felhasználásra szánt hasonló termékek rendeltetési helyére történő hivatkozás szorosan összefügg a rendes érték meghatározásával, és annak célja annak biztosítása, hogy a rendes érték a lehető leginkább megfeleljen a hasonló termékre az exportáló hazai piacán alkalmazott szokásos árnak.[33] Ez a megfeleltetés szükséges az érintett termék exportárával való tisztességes összehasonlítás biztosításához a dömping tényének megállapítása céljából. Ennek eredményeként a nem hazai felhasználásra szánt termékek értékesítései nem képeznek megfelelő alapot a rendes érték meghatározásához, ezért ezeket ki kell zárni ezen érték kiszámításából.[34]

58. A szóban forgó rendelkezés e céljából az következik, hogy a hazai értékesítés és a hazai felhasználástól eltérő rendeltetési hely közötti kapcsolat fennállásának bizonyítása szükséges ezen értékesítésnek a rendes érték kiszámításából való kizárásához. Ezzel szemben e célból egyáltalán nem következik az a követelmény, hogy a Bizottságnak szükségképpen bizonyítania kell a gyártó-eladóhoz kapcsolódó szubjektív elem meglétét e kizárás alkalmazásához.

59. Mindent egybevetve, a Yieh United egyetlen konkrét jogi tényezővel sem támasztja alá azon általános állítását, amely szerint „a dömpingellenes eljárás keretében szubjektív elemnek kell fennállnia”. Éppen ellenkezőleg, amint arra a Bizottság is hivatkozik, és amint az az ítélkezési gyakorlatból is következik, a dömpingellenes vám bevezetésének célja – amelyhez a rendes érték meghatározása szorosan kapcsolódik – nem szankcionáló jellegű, hanem az az Unió piacán fennálló méltányos piaci feltételek visszaállítását célozza.[35] Ebből az következik, hogy ebben a jogi keretben főszabály szerint nem szükséges szubjektív tényezőt meghatározni.

60. Ezenkívül, amint arra a Törvényszék a megtámadott ítélet 133. és 134. pontjában lényegében rámutatott, ellentétes lenne a dömpingellenes vizsgálatok céljával, ha az olyan termékek értékesítéseinek az érintett termék rendes értékének meghatározásából történő kizárását,

[33] Lásd analógia útján: Mengozzi főtanácsnok Tanács kontra Alumina ügyre vonatkozó indítványa (C-393/13 P, EU:C:2014:2105, 43. pont, amelyre a Bíróság a vonatkozó 2014. október 1-jei Tanács kontra Alumina ítélet [C-393/13 P, EU:C:2014:2245] 28. pontjában kifejezetten hivatkozott) az alaprendelet 2. cikkének (1) bekezdésében szereplő szokásos kereskedelmi forgalom fogalmát illetően.

[34] Lásd még analógia útján, uo.

[35] E tekintetben lásd: 2000. október 3-i Industrie des poudres sphériques kontra Tanács ítélet (C-458/98 P, EU:C:2000:531, 91. pont); Van Gerven főtanácsnok Nölle ügyre vonatkozó indítványa (C-16/90, nem tették közzé, EU:C:1991:233, 11. pont).

amelyek vélelmezhetően később exportálásra kerülnek, kizárólag annak bizonyításától tennék függővé, hogy az eladó részéről az értékesítés időpontjában szándék vagy tényleges tudomás állt fenn az érintett termék végső rendeltetési helyét illetően. E tekintetben egyrészt már megjegyeztem, hogy az uniós jog más területeitől eltérően, mint például a versenyjog megsértése terén, a dömpingellenes vizsgálatok során az uniós intézmények meglehetősen korlátozott hatáskörrel rendelkeznek, és ennélfogva a vizsgálat lefolytatásához szükséges információk szolgáltatása tekintetében az érdekelt felek önkéntes együttműködésére vannak utalva.[36] Másrészt egyetértek a Törvényszékkel abban, hogy ha ilyen bizonyítást követelnének meg az intézményektől, amely ebben az eljárási összefüggésben lehetetlennek bizonyulhat, az végső soron arra vezetne, hogy a rendes értéknek az alaprendelet 2. cikkével összhangban történő meghatározása szempontjából az exportált termékek olyan árait is figyelembe lehetne venni, amelyek torzíthatják és veszélyeztethetik az említett rendes érték helyes meghatározását.[37]

61. Végül csupán kiegészítő jelleggel megjegyzem, hogy az alaprendelet 2. cikke (2) bekezdése rendelkezésének olyan értelmezése, amely szerint annak meghatározásához, hogy egy hasonló, értékesítésre kerülő terméket „hazai felhasználására szánnak-e", a gyártó-eladónak az export irányú rendeltetési helyével kapcsolatos szándéka vagy konkrét tudomása releváns lehet, de nem döntő, ha bizonyítják az értékesítés és az azt követő export között objektív kapcsolat elemeinek fennállását, amely igazolhatja az értékesítés tárgyát képező termékek hazai felhasználásra irányuló rendeltetésének kizárását, lényegében összhangban áll a dömpingellenes jogszabályoknak a rendes érték meghatározására vonatkozó nemzeti rendelkezésének az Egyesült Államok közigazgatási és bírósági gyakorlatában elfogadott értelmezésével.[38]

62. A fenti megfontolások összességére tekintettel kell a megtámadott ítéletet elemezni.

d) A megtámadott ítéletről

63. A megtámadott ítéletben a Törvényszék a Yieh United által felhozott második kereseti jogalap elemzése keretében, a 127–135. pontban először a rendelet 2. cikke (2) bekezdésének rendelkezését és az abban szereplő „hazai felhasználásra szánt" kifejezést értelmezte. Ezt követően a megtámadott ítélet 136–144. pontjában a Törvényszék megvizsgálta a jelen ügyet, és arra a következtetésre jutott, hogy a Bizottság nem követett el nyilvánvaló mérlegelési hibát azáltal, hogy a vitatott rendeletben kizárta a Yieh United által Tajvanon a legnagyobb megrendelője részére teljesített értékesítéseit.

[36] Lásd: a Bizottság kontra Kolachi Raj Industrial ügyre vonatkozó indítványom (C-709/17, EU:C:2019:303, 46. pont az ítélkezési gyakorlatra való hivatkozásokkal).

[37] Lásd a megtámadott ítélet 134. pontját.

[38] Nevezetesen a 19 U. S. Code 1677b. §-a, különösen pedig az utóbbi a) bekezdésének (1) albekezdése. Az e rendelkezésre vonatkozó ítélkezési gyakorlatból ugyanis az következik, hogy olyan kritériumot kell alkalmazni, amelynek értelmében a dömpingellenes vizsgálattal megbízott hatóságnak bizonyítania kell, hogy a gyártó „*knew or should have known that the merchandise was not for home consumption based upon the particular facts and circumstances surrounding the sales*" (azaz tudta, vagy *tudnia kellett volna*, hogy a termékeket nem hazai felhasználásra szánták, a konkrét tényállás és az értékesítésre vonatkozó körülmények alapján" [nem hivatalos fordítás]; lásd a United States Court of International Trade 1997. február 3-i INA Walzlager Schaeffler KG kontra Egyesült Államok ítéletét [957 F. Supp. 251 {Ct. Int'l Trade 1997} 264. o.] és 2001. július 3-i Tung Mung Development Co. Ltd. et Yieh United Steel Corp. kontra Egyesült Államok ítéletét [219 F. Supp. 2d 1333 {Ct. Int'l Trade 2002} 46. o.]). Ezt az ítélkezési gyakorlatot lényegében megerősítette a 2020. június 17-i Coalition of American flange Producers kontra Egyesült Államok ítélet (448 F. Supp. 3d 1340 [Ct. Int'l Trade 2020] 1354. o.). Ebből az ítélkezési gyakorlatból tehát az következik, hogy nem szükséges bizonyítani, hogy a gyártó-exportáló konkrét tudomással bír az eladott termékek export irányú rendeltetési helyével kapcsolatban, ha e tudomás olyan objektív elemek *(constructive knowledge)* alapján feltételezhető, amelyek ahhoz a következtetéshez vezetnek, hogy a gyártónak „tudnia kellett volna", hogy a termékeket exportálni fogják.

64. E tekintetben először is megjegyzem, hogy a Yieh United a harmadik fellebbezési jogalapjában kizárólag a megtámadott ítélet 129–135. pontját vitatja, amelyekben – amint az az előző pontban kiemelésre került – a Törvényszék az alaprendelet 2. cikkének (2) bekezdése értelmében vett „hazai felhasználásra szánt” kifejezést értelmezte. Mindazonáltal e pontok olvasata alapján úgy tűnik, hogy a Törvényszék lényegében e rendelkezésnek a Yieh United által javasolt azon értelmezésének vizsgálatára és elutasítására szorítkozott, amely szerint ahhoz, hogy bizonyos értékesítéseket kizárhasson a rendes érték számításából, a Bizottságnak bizonyítania kell az eladónak az értékesítés tárgyát képező termék export irányú rendeltetési helyével kapcsolatos szándékát vagy konkrét tudomását. A Yieh United fellebbezésének harmadik jogalapja keretében előadott érvelésében annak előadására szorítkozik, hogy a Törvényszék azáltal, hogy nem fogadta el ezt az értelmezést, tévesen alkalmazta a jogot.

65. A fenti 47–60. pontban elvégzett elemzésből azonban kitűnik, hogy véleményem szerint a szóban forgó rendelkezésnek a Yieh United által javasolt értelmezését el kell utasítani, és még ha a gyártó szándéka és konkrét tudomása az áruk végső rendeltetési helyét illetően nem is irreleváns, azok bizonyítása nem szükségszerűen döntő tényező annak meghatározásához, hogy az exportáló országában értékesített terméket „hazai felhasználásra szánták-e” az alaprendelet 2. cikkének (2) bekezdése értelmében.

66. Ebből az következik, hogy a Törvényszék nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor a megtámadott ítélet 129–135. pontjában elutasította a szóban forgó rendelkezésnek a Yieh United által javasolt említett értelmezését. Véleményem szerint ez a megfontolás elegendő a fellebbezés harmadik jogalapjának elutasításához, mivel – amint az megállapításra került – a Yieh United ebben a jogalapban az ítélet e részének megkérdőjelezésére szorítkozik, megismételve a szóban forgó rendelkezés ezen értelmezését.

67. Kiegészítő jelleggel megjegyzem másodszor, hogy amint az a fenti pontokban elvégzett elemzésből kitűnik, a Törvényszéknek a megtámadott ítélet 129–135. pontjában az alaprendelet 2. cikkének (2) bekezdése értelmében vett „hazai felhasználásra szánt” kifejezésre vonatkozó értelmezését ki kell egészíteni és pontosítani kell abban az értelemben, hogy a gyártó-eladó szándéka vagy konkrét tudomása az exportra irányuló rendeltetési hellyel kapcsolatban releváns lehet, de nem döntő, ha bizonyítják az értékesítés és a hazai felhasználástól eltérő rendeltetési hely között objektív kapcsolat elemeinek fennállását, amely kizárhatja ezen értékesítéseknek a rendes érték számításánál való figyelembevételét.

68. Harmadszor és továbbra is kiegészítő jelleggel megjegyzem, hogy a megtámadott ítélet 138–143. pontjából – amely pontokat a Yieh United nem vitatta – kitűnik, hogy a jelen ügyben a Bizottság a Yieh United által Tajvanon a legfontosabb megrendelője részére teljesített, vitatott értékesítéseket azon bizonyított körülmény alapján zárta ki a rendes érték számításából, hogy egyrészt a szóban forgó értékesítések jelentős része [39] exportkedvezmény tárgyát képezte, másrészt pedig, hogy e megrendelő elsősorban az eladott termékek exportjával foglalkozott. [40]

69. E körülmények között, figyelemmel a szóban forgó rendelkezésnek a fenti 47–60. pontban szereplő értelmezésére, a Törvényszék álláspontom szerint helyesen állapította meg, hogy a Bizottság nem követett el nyilvánvaló mérlegelési hibát, amikor kizárta az ezen megrendelő részére történő értékesítéseket a rendes érték számításából.

[39] A megtámadott ítélet 141. pontjából kitűnik, hogy ezen értékesítések például az e megrendelő részére 2013 decemberében teljesített értékesítések 40%-ának feleltek meg.

[40] A megtámadott ítélet 142. pontjából ugyanis kitűnik, hogy bizonyítást nyert, hogy e megrendelő a hazai piacon csak elhanyagolható mennyiségben értékesítette a szóban forgó terméket.

VI. Végkövetkeztetés

70. A fenti megfontolások összessége alapján azt javasolom a Bíróságnak, hogy a Yieh United által felhozott harmadik fellebbezési jogalapot mint megalapozatlant utasítsa el.